

Señorita's

Eerder verschenen boeken van Christophe Vekeman bij
De Arbeiderspers:

Alle müssen zullen sterven (roman)

Iedereen kan het (roman)

Wees maar niet bang (verhalen)

Een borrel met Barry (roman)

Lege jurken (roman)

Leven is werk (essays, reportages & interviews)

Christophe Vekeman

Señorita's

Gedichten en andere podiumteksten

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2009 Christophe Vekeman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Omslagontwerp: Sander Patelski

ISBN 978 90 295 7202 6 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl

INHOUD

Gedicht aan de lezer	9
Als je weet hoe het voelt	10
Vlucht	14
Zelfportret	15
Zoon	17
Haar laatste kans	19
Wie weet	21
De vreemdeling	24
Niemand	29
Mijn broertje Joachim	31
Señorita	34
De naakte waarheid	36
Nee	37
Lazy Lex	39
Op bezoek	42
Noodzakelijk gebed	44
Onemanshow	45
Brief aan Martine	48
Indruk	55
Red me	56
Melopee	59
Ouder worden	60
Een liefdesgedicht	61
In memoriam	64
Het volk	65
Lapin, la porte et l'appétit	68
Weet wel dat er een God bestaat	70
Een jongensachtig meisje	73
Je houdt jezelf	76
Van de regen in de drop	78
Carry	79

Care	82
Jongeren	84
Bijvoorbeeld	87
Berouw komt	88
Tijdloos gedicht voor de eeuwigheid	89
Oostende	91
Immigratie	96
Renaissanceskunstenaars	97
De rozen	99
Gedicht voor Mieke en Christophe	101
Fusie	103
We waren	104
Verantwoording	107

*

GEDICHT AAN DE LEZER

*Ik bedoel, hoe zal ik het zeggen?
Dat ik onbeschrijflijk veel, of neen
Laat mij het even uitleggen
De zaak is deze: ik meen*

*Dat in zekere zin, dat wij
Wij samen dus, wij, u en ik
Als het ware een soort van, tja, enfin
Kijk, het is niet gemakkelijk*

*Laat mij het zo formuleren
Voordat ik langdradig word
Maar ach, wat zou ik het proberen?
Woorden schieten tekort*

ALS JE WEET HOE HET VOELT

Als je weet hoe het voelt
Dat wat je bedoelt
Sowieso verkeerd wordt begrepen

Als je nu al wel raadt
Hoe het verdergaat
Want je hebt in de toekomst gekeken

Als je de spiegel in scherven verdeelt
Op al mijn gezichten heb je geleden
En je hebt nog nooit zoveel
Voor zo weinig mensen betekend

Als je het vonnis hebt aanhoord
Zonder te verbleken
Om vervolgens onverstoord
Een dankwoord uit te spreken

Als 't je dan toch nog is gedaagd
Dat niemand de zon ooit heeft gevraagd
Om elke dag weer op te komen

Als het duister vervaagt
En het licht je belaagt
En als iemand gewaagt
Van gevaarlijke dromen

Als muziek je per definitie zal storen:
Ofwel heb je 't al te veel moeten horen
Ofwel is 't het horen niet waard

En als telkens als je naar iemand kijkt
Steeds weer tot je verbazing blijkt
Dat je verdwaasd naar jezelf staart

Als je je zo met drank hebt willen verdoven
Dat de stemmen in je kop
Je wekenlang van je slaap beroven
Ze zijn bereid tot verstillen
Maar dan moet je wel willen
Beloven
Dat je met drinken stopt

Als je 't ofwel niet kent
Ofwel er al aan gewend bent
Ofwel het hebt verpest

En je bent verre van je ideaal
En nee, je bent niet geniaal
Maar toch veel slimmer dan de rest

En wie had ooit kunnen raden
Dat je tot zulke daden
In staat was?
Wie had het ooit gedacht?
Ach, je weet deksels goed
Dat je in die stal
Eerst en vooral
Jezelf hebt verkracht

Als je liever niemand zien wilt
En je komt iedereen tegen
Als je huilt achter je zonnebril
Maar het valt niet echt op met die regen

Als je alsmaar verdergaat
Want je kan allang niet meer terug
Je reputatie is die van een psychopaat
Je zelfbeeld dat van een mug

Als je er wel op moet letten
De wekker te zetten
Als je amper de tijd vindt
Je wonden te betten
En in strijd bent met
Je eigen wetten
Je ging met tien mensen naar bed
Onder wie negen janetten

Als je er hebt gelegen
En je weet het goed genoeg
Als de zonden van de wereld
Zwaar beginnen te wegen
En als je om vergeving vroeg
Maar de schuld hebt gekregen

Als je aan de toog spontaan
Alle traktaties af blijft slaan
Want je zweert, je zult voortaan
Bij niemand in de schuld meer staan

Als je 't nooit hebt geleerd
Maar het niet kan vergeten
En je mag dan al een open boek zijn
De wereld bestaat uit analfabeten

Als ze vragen: 'Wat voel je? Kom, zeg het me gauw!
Doe mij een plezier!
Doe het nu, en doe het hier!'
Maar je bloed is koel
En je hart een spier
En de koningin trekt aan je mouw
Maar je draagt een jasje van zilverpapier

Als je 't gezien hebt en beleefd
Vraagt of je mag vertrekken
En als iemand je dan als antwoord geeft
Dat je beter de tafel kan dekken

Als je fluisteren wilt
Maar schreeuwt en gilt
Als je roerloos beeft
Als je stem stil trilt

Als je 't gezocht hebt en gevonden
En gekoesterd en geschonden
Als je de vrouw hebt overmand
Hoe is ze in je bed beland?
Ze zegt: 'Bid tot de zee want
Het strand staat in brand'

En ach, je was zo'n enig kind
En ja, je wordt een echte man
En als je mijn vriend zo geweldig vindt
Dat je zonder hem niet meer kan

Als de maan je verziekt
En de zon je verblindt
Herken mij dan

VLUCHT

Ik dacht dat ik ontsnappen kon
En zette het dus op een lopen
Ik liep tot aan de horizon
Verschool mij in de tropen
Veranderde mijn naam in John
Begon lichaam en ziel te verkopen
Maar wat ik ook deed, nee, het hielp geen zier
Ik was, bleef en ben mijn eigen cipier

ZELFPORTRET

Je kent mij, ik ben niet de man geworden op wie ik altijd al
heb willen lijken

Staande voor de spiegel pleeg ik vreemd genoeg
voortdurend over mijn schouder te kijken

Ik eis de vrijheid om voluit te kiezen voor een leven in
slavernij

Ik heb een vrouw die van me houdt, en ik hou nog meer
van haar dan zij van mij

Alles komt in orde, vrees niet, als ik maar waakzaam ben,
en klaarwakker

Wees niet bang om ouder te worden: ik heb een zeldzaam
wendbaar karakter

Thuis weet ik mij omringd door burens die uren-, ja
dagenlang feesten, maar kom

Wellicht ben ik in de wieg gelegd om mij sowieso af te
vragen waarom

Niets went, en wie is niet de speelbal van zijn eigen
bovennatuurlijke krachten

Dit moment leek ooit de toekomst toen ik dacht niet
langer meer te kunnen wachten

Ik heb zoveel verkeerd gedaan, en zoveel prijzenswaardige
dingen

De tijd zal moeten uitwijzen of het inderdaad daden
waren, of slechts herinneringen

Ik stierf van verdriet en dorst, totdat de tranen kwamen
Ik heb mezelf niet gemaakt, ik hoef me nergens voor te
schamen

Wie kan mij vertellen wat ik nooit heb willen weten?

Ik snak ernaar de waarheid te kennen, en haar
onmiddellijk te vergeten

Kom, geef mij je leegte, lief, ik weet hoe zwaar zij weegt
Elk levenspad blijkt mettertijd een doodlopende steeg
Ik schilderde jouw zelfportret, je was volstrekt
onherkenbaar

Laten wij onszelf verliezen, en genoeg hebben aan elkaar

Ik kan niets beloven, nee, maar ik ben tot ronduit alles
bereid

Ik zou mijn leven voor je geven, in ruil voor jouw
dankbaarheid

Heel wat nastrevenswaardige dingen blijken al gauw de
moeite niet waard

Ik heb een vrouw die van je houdt, en ik op mijn beurt hou
nog meer van haar

ZOON

Wat was ik graag een vrouw geweest
En niet de halfjonge man
Obsceen als de zwijnen
Die daar staat op de scène
Ik zeg het u zonder enige gêne
Wat was ik graag een vrouw geweest
Maar zeker niet de mijne

Wat zou ik graag een meisje zijn
Zo'n zelfverzekerd wicht
Met verf op het gezicht
Dat zeer vilein
Haar rok oplicht
Ik zeg het u vrijuit
Wat was ik graag een meisje
Zo'n heerlijke flapuit
Die danst op de maat van het wijsje
Dat een onverlaat haar nafluit
Wat was ik graag zo'n meisje dus
Maar zeker niet mijn eigen zus

Ik wou dat ik een vrouw was
Een hartenvrouw met klaverjas
Gevrijwaard van een baard
En ook zonder staart
Die nooit verjaart en onvervaard
Eerst opzien en dan kindjes baart
Maar ook als moeder niet bedaat
Een oversekste heks die iedereen perplex
Doet staan
Een ramp van een vamp, gemeen en verwaand

Met niets dan een slipje van latex aan
Een maanzieke dame, die tamp wil omvamen
Verlopen, verzopen, goedkoop achter ramen
Die s-s-slikt en dan zegt: 'Amen'
Ja, zonder me te schamen
Zeg ik u heel gewoon:
Ik wou dat ik een vrouw kon wezen
Maar niet een met een zoon
Als deze

Ik vind: soms – dat is dus mijn persoonlijke mening –, soms moet je de dingen bij hun naam durven noemen, recht voor zijn raap en zonder omwegen. Feiten zijn feiten, een kat is een kat, en Coldplay is een zo mogelijk nog sterker mijn dolle verlangen naar doofheid opwekkende kutgroep dan Radiohead. Ik bedoel maar, laat ons eerlijk zijn, en er voor één keer geen doekjes om winden. Oké? Akkoord?

Vooruit dan. Schatje, je weet dat ik je nooit zou willen kwetsen, integendeel, maar, hoe zal ik het zeggen? Enfin, over de waarheid gesproken... Vat het nu niet persoonlijk op, maar... Ja, kijk, je riekt. Ik zeg het maar gewoon zoals het is: je riekt. Uit je mond. En het is geen prettige geur. Het is nu niet bepaald een geur, wil ik zeggen, waar je helemaal vrolijk van wordt. Heeft nog nooit iemand dat gezegd tegen jou? Alvorens het bewustzijn te verliezen? Nee? Wel, dan ben ik noodgedwongen de eerste. Ik offer mij op en ik zeg je: lieve, lieve schat, je stinkt uit je bek. De mate waarin jij uit je bek stinkt, nee, dat wil je zelf niet ruiken. Er moet daar ergens binnen in jou iets volledig niet in orde zijn. En het ergste is nog: het went niet. Ik had gehoopt dat het zou wennen, maar nee hoor, het lijkt alleen maar erger te worden. In vergelijking met wat jij dag en nacht uitwasemt is een al jaren geleden gestorven geitenkaasje op een zonovergoten bedje van in maagsappen gemarineerde strontworst van een zwaarlijvige Duvelrinker waarlijk een feest voor de neus. Ik spreek vrijuit, je merkt het. Iemand moet het doen. Ik vertel je dit, ik durf je dit te vertellen in de wetenschap dat je mij niets kwalijk zult nemen, maar mij integendeel dankbaar moet zijn, zoals je uiteraard ook zelf beseft. Ik doe dit voor je bestwil.

Als jij 's zomers in de tuin zit, en je geeuwt, dan sluiten al-

le buren hun ramen. Fervente niet-rokers steken een sigaar op als jij aan het woord bent. In nachtelijke sneeuwlandschappen, terwijl jij je ter verwarming in de handen blaast, gaan mensen ertoe over te doen alsof zij zichzelf koelte toevoegen. En dan durf jij mij nog te verwijten dat ik het altijd op zijn hondjes wil doen. Het is werkelijk niet te verdragen. Is het je dan echt nog nimmer opgevallen dat in de praktijk van alledag niemand ooit een tweede vraag aan je stelt? Nee, zeg maar niets. Zonder gekheid, lieveling: jij bent geen vrouw, jij bent een open riool. En rechtuit gezegd: ik zie niet meteen een oplossing. Ik bedoel, alle kauwgum van de wereld zal mijns inziens niet volstaan om zelfs maar de állerscherpste kantjes bij te vijlen van het leed dat jij, alleen al door te ademen, je medemens voortdurend berokkent. En mondspray? Misschien insecticide...

Kortom, je zal, mag ik hopen, nu eindelijk wel gaan begrijpen hoe ronduit ironisch het is, in het licht dus van jouw adem, dat ik het nu al, zo zoetjesaan inderdaad tot vervelens toe, verschillende keren heb moeten vragen, telkens zonder het gewenste resultaat dan nog. Daarom, hou heel goed rekening, alsjeblieft, met wat ik je zonet heb verteld, en denk ernstig na, anders dus dan de vorige keren, voordat je mij antwoordt, want dit is, ik zweer het, je laatste kans. Liefje, wil je met mij trouwen?

WIE WEET

Niet mijn broertje, niet mijn vader, niet mijn beste vriend,
die altijd op reis is
Niet de geleerde professor die zeurt dat er niet het geringste
godsbewijs is
Nee, niet de overmodieuze homo die zweert bij Delvaux en
Alessi
Niet de dronken countryzanger in een honky-tonky-tonk
in Tennessee

Niet de man met bloed aan zijn handen die zich Jezus
Christus waant
Niet de speedfreak in pyjama die huilt als een kind, – als
een kind naar de maan
Nee, niet de prima ballerina die zopas haar voet verzwikt
heeft
Niet het halfvergane lijk op het kerkhof dat ronduit verrukt
is omdat het lééft

Niet de vreemdeling in duikerspak die beleefd vraagt hoe
hij in zee kan geraken
Niet de clown op zijn sterfbed die zegt: ‘Dit wil ik nooit
meer meemaken’
Niet de hoogbejaarde gewetensbezwaarde die het niet meer
zitten ziet
En de gesubsidieerde taalkunstenaar? Echt waar, bedankt,
maar nee, die zeker niet

Niet de slangenbezwerende monnik in zijn
nagellakroodkleurige Cadillac
Niet de langharige bangerik die als de dood is dat hij straks
pardoes in zijn broek kakt

Niet de bierdrinkende zonnegod die de duivel aanbidt in
ruil voor een kus

Niet de gek die denkt dat hij een vrouw is, en soms zelfs
een brievenbus

Niet de koelbloedige kelner op de rand van het dak van je
buitenverblijf

Niet de zwoel kijkende lellebel, – wel, je kan fluiten naar
haar lijf

Nee, niet de televisiekok, laat staan het hem assisterende
kalf

Niet de hoerige goeroe, niet Gert, Lou, Lulu, Koen, Johnny
of Ralph

Niet de moslim met zijn hazenlip en iets te dikke billen

Niet het meisje op de eerste rij hier, hoewel die dus wel zou
willen

Niet de tamelijk kleurloze taxichauffeur die naar eigen
zeggen geen onderbroek draagt

Niet de zonderlinge tuinkabouter die elke morgen
opnieuw goede raad aan je vraagt

Niet het tandeloze spook dat schrijlings op je zit als je
's nachts plots ontwaakt

Niet de dokter met zijn ooglap die zich ernstige zorgen
maakt

Niet je vuurspuwende buurman die er niet in slaagt zijn
dorst te lessen

Niet de melkwitte kloosterzuster die beweert verslaafd te
zijn aan sms'en

Niet de kaarsen brandende ruimtevaarder die de slaap niet
kan vatten

Niet de depressieve dierenarts die voornamelijk bang is
voor katten

Niet de poeslieve dievegge van de mooiste show op aarde
En zelfs niet de berooide soldaat die zijn leven lang trouw
de vrede bewaarde

Niet de pijprokende Shakespearekenner in een Spaanse
discotheek

Niet de jonge Marlon Brando, althans iemand die sterk op
hem leek

Niet de verloren zoon des huizes die zich aan zijn moeder
cadeau gaf

En ikzelf? Wel, dat hangt van jou af

DE VREEMDELING

1

Het was ochtend toen hij arriveerde
Wij namen beleefd de hoed af en groetten
Het was de allereerste keer
Dat wij iemand als hij ontmoetten

We wilden weten wat hij wenste te drinken
Konden wij hem plezieren met dit of met dat?
De moed begon ons algauw in de schoenen te zinken
Toen hij ons vertelde dat hij geen behoeftes had

Het was middag en wijzelf waren de radeloosheid nabij
Hij zat daar maar te zitten en te zwijgen, uren-, urenlang
De school was dicht die dag, alle kinderen waren vrij
En stonden buiten op hun tenen door de bewasemde
ruiten te gluren, nieuwsgierig en bang

Wij wilden actie ondernemen en we staken de koppen
bijeën
Elkeen was het erover eens dat er iets moest gebeuren
Maar hoe wij ook zochten, we vonden geen oplossing, neen
En al onze dorpsgenoten vergrendelden ondertussen hun
ramen en deuren

De avond viel, de zon, zij vluchtte, maar de man bleef
zitten, pontificaal
Velen van ons planden om zich van het leven te beroven
Zij bakten eieren en vlees: hun laatste avondmaal
Sommigen bekeerden zich en begonnen eensklaps in God
te geloven